

Un lloc per a mirar el que a simple vista no es veu

**CAMINS
VIUS
25-26**

Va passar quan Philippe Petit va travessar el cel caminant sobre un filferro d'acer, en silenci absolut: vam entendre el risc, el focus, la bellesa que no té utilitat, però transforma.

Va passar quan Marina Abramović es va asseure durant hores davant d'una persona desconeguda, només per ser present: vam comprendre el poder d'un vincle sense paraules.

Va passar amb *Living Room* de Luis Camnitzer, que va convertir la representació d'una escena domèstica en una obra on la realitat es percep per canals no habituals.

I passa també quan el teu alumnat es troba davant d'una escena que no ho diu tot, però que remou per dins. Perquè aquí també s'aprèn. Perquè aquest "no ho vaig entendre, però em va passar alguna cosa" és una llavor.

L'aula és el teu espai. El teu territori conquistat, la teva república pedagògica. Sabem què implica obrir aquella porta i deixar-hi entrar quelcom que potser encara no saps ben bé com serà. Aquesta invitació no és neutra. És una fissura per on pots crear una escletxa, un aire nou.

Aquest any, a **Camins Vius**, et trobaràs amb propostes artístiques que no venen a explicar històries com les que estem acostumats a llegir als llibres o veure en les pel·lícules. Potser són peces que no es comprenen: s'experimenten. És possible que no busquin donar una lliçó clara, sinó encendre formes noves de mirar l'invisible, de percebre allò subtil, d'escoltar allò que no sona. Sabem que això pot inquietar. Però també sabem que és aquí on hi trobem un aprenentatge on pot adquirir notes personals que afavoreixen el pensament propi. Els sabers acadèmics intenten ordenar el coneixement que la humanitat ja ha entès, per poder-ho transmetre. L'art, en canvi, habita allò desconegut, el que encara no comprenem del tot, el que està germinant ara mateix.

Endinsar-se en la incertesa requereix valentia i curiositat. I per això, aquestes dues forces —la valentia i la curiositat— solen acompanyar sempre el fet artístic. La incertesa no és un problema: és el motor que fa néixer la creació.

L'art no vol explicar. Vol fer-nos mirar. Ens empeny a desenvolupar una percepció més fina, una sensibilitat més àmplia. Amplia l'experiència i li dona altres significats. Per això entenem l'art com una forma de coneixement: perquè transforma l'experiència en aprenentatge, la certesa en possibilitat, i la norma en invitació.

Les obres d'aquest ofereixen un recorregut no narratiu però profundament sensorial. Fet d'objectes, gestos, ritmes i silencis. Un teatre que no imposa, però deixa empremta. Un teatre que juga i que convida a jugar. Et convidem a entrar en peces com *El laboratori de formes*, d'Escola Imaxinada, *Cosa*, de Macarena Recuerda, *Copiar* de Quim Girón, o *Univers* de la Cia Engruna. Obres que et conviden a formar part d'un relat no lineal, viu, obert i meravellosament estrany. És a dir, obres que et conviden a mirar i a ser-hi desafiant la norma i l'estereotip.

Com a docent, la teva aula és el teu petit regne. Potser un espai de certeses i control. Però també és l'espai on el teu alumnat aprèn a ser curiós, a mirar amb altres ulls, a trobar sentit en allò que no s'entén de cop. Deixar-hi entrar aquestes propostes que afavoreixen abordatges diferents és un acte de confiança. Una petita revolució. Obres la porta, no perquè tot canviï, sinó perquè alguna cosa comenci a moure's des d'un altre lloc i en aquest moviment, és on poden entrar en joc els aprenentatges més profunds.

Què aporten les experiències d'aquesta edició de Camins Vius?

- **Pensament crític i creatiu.** Provoquen noves preguntes, conviden a imaginar, a veure més enllà del que sembla evident.
- **Autonomia i gestió emocional.** Ajuda a conviure amb la incertesa, a tolerar no entendre d'entrada, a trobar serenor en la sorpresa.
- **Comunicació i col·laboració.** Compartir impressions, preguntes i emocions construeix comunitat i enforteix l'escolta i el respecte mutu.
- **Consciència cultural i artística.** L'art viu i contemporani forma ciutadans i ciutadanes més sensibles, més connectats amb el seu temps i amb l'altre.

I a tu, què et deixa?

Et posa en un lloc diferent. Com qui acompanya, però com qui també sent, observa i dubta. Que pot emocionar-se sense entendre. Com qui reconeix en l'art un canal per estar més atent, més present.

Obrir l'aula a aquestes propostes no és perdre control. És guanyar horitzons.

Respira. Obre la porta.

I deixa que alguna cosa comenci a moure's.

